

החוויה הזו לבר. חוויה של שני אנשים.

למחרת נישתי לרופא. משם לי ועדה, ומשם נשלחתי לרמת מרפא. היות שזו הפעם הראשונה שזה קרה לי, שאלתי חברות מה זה בדיוק, לתדהמתי הסתבר כי שכמעט כל מי שאני מכירה עברה גרידה בשלב זה או אחר של חייה. כולן אמרו לי את אותו דבר: שוכבים יומיים, וזהו. אחריכך חוזרים למסך לול כאילו כלום לא קרה.

היום אני כמעט חצי שנה אחרי זה. ועדיין מתפמלת מכאבים. אני לא מאשימה איש, ובמבט לאחור גם לא מצטערת על עצם הפלה, כי עדיין אני חושבת שהשיקולים שלי היו נכונים.

כשהגעתי לרמת מרפא חיכו שם עוד איזה עשר שנים בתור. חלק באו עם הגברים שלהן, חלק היו לבד. אני הייתי לבד. זה היה יום שמש קיצי, בחדשות דיווחו על המילחמה בלבנון ואני הרגשתי מין קהות חושים כזו. ההריון הישרה עלי טישטוש נעים ומה שהרגשתי זה שאני רוצה לאכול וליישן. שום דבר אחר לא עניין אותי. כבר בכניסה משהו באווירה של המקום לא מצא חן בעיני. קשה היה לי להסביר לעצמי מה. לא מצאה חן בעיני העובדה שרופאה מבצעת את הגרידה. היא הייתה אשה גדולה. עם מיבטא רוסי. איך אשה יכולה לבצע כזה דבר? אני זורכת שחלף לי הרהור בראש. בכל זאת יש בכל האקט הזה משהו אכזרי.

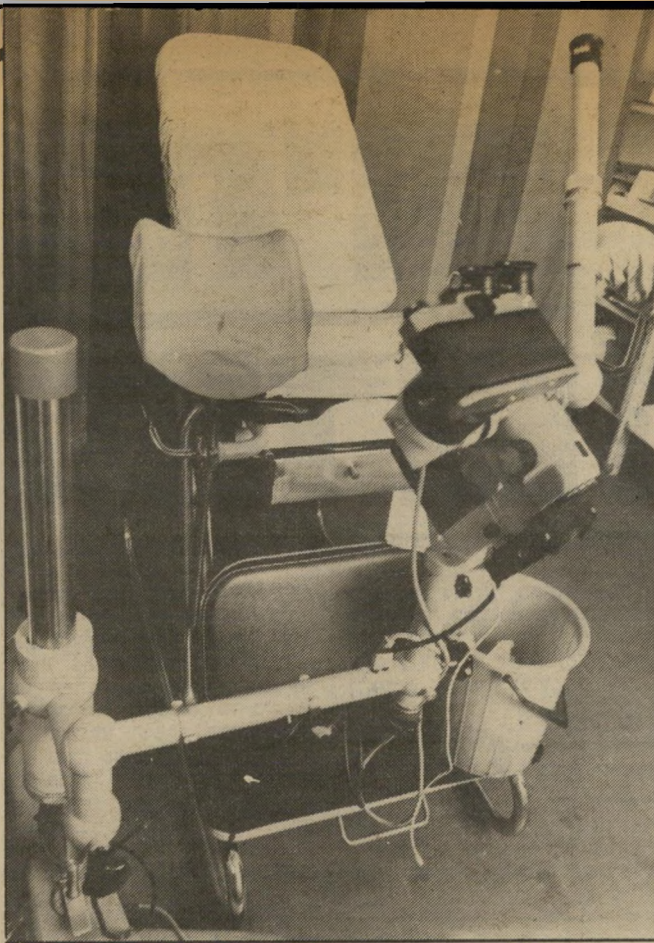
היתה לי תחושה כבדה מהרגע הראשון. כל האווירה היתה מיסטרית ומשונה. כאילו עושים שם דבר שהוא בגדר חטא. אבל אולי זו הרגשה סובייקטיבית שלי. הרי גשתי שאנחנו כמו צאן המובל לטבח.

המיבנה היה ישן, הקירות ישנים. הכל לא נראה לי. הרופאה לא נראתה לי, החדרים לא נראו, הי מנקות שהסתכלו בנו בחשדנות לא נראו לי. רציתי לקום ולברוח. אחר שישלמנו, הוכנסנו כולנו ליחדר אחד. הרופאה נשאה נאום קצר, שאני עד היום לא זוכרת ממנו כלום. החתימו אותנו על טופס שבו נאמר שבשיקרה של סיבוכים אין לנו שום תביעות. השיטה התחילה ב-9:30 או 10 בבוקר. אני הייתי החמישית או השישית בתור. אני זוכרת שמה שהדהים אותי היתה המהירות שבה הגיע התור שלי. הוכנסתי ליחדרניתוח, שגם בו היתה אווירה קרה וקשה.

כשהתעוררתי, בסביבות השעה 12, מצאתי את עצמי בחדר יחד עם כל הבחורות. כולן כבר היו אחריות. "זה ממש כמו בית מיטבחיים", אני זוכרת שחלף לי הרהור כזה בראש. מישהו נכנסה להיטרייה כזה התחילה לצעוק. מייד פינו אותה משם. הבנות לאט לאט התעוררו. נדמה לי שקיבלנו כוס תה חם, אם אני זוכרת טוב. הרופאה העבירה מבט חטוף על כולנו והלכה. היתה לי הרגשה שכולם רוצים ללכת מהר הביתה.

לקראת השעה 1 רוב הנשים כבר הלכו. אני נשארת שם עוד קצת התבוננתי במתרחש. לקראת הישעה 3 החדר התרוקן מכולן, עזבתי אחרונה. אף אחד לא ניגש אלי. למרות שנאמר לנו לשכב יומיים במיטה, שכבתי לושם, ליתר בייטחון. כמה ימים אחריכך התחילו דימומים. בדרך ההסבר דימומים הם כתוב שאם מופיעים דימומים צריך לגשת מייד לרמת מרפא, או לרופאה המטפל. היות שבאותו יום הרופאה לא היתה ברמת מרפא, רצתי לרופאה המטפל. הוא נתן לי כדורים שפסיקו את הדימום. הדימום נחלש אך לא נפסק. חברה שלי אמרה לי שזה לא בסדר ושגשג לרופא שוב.

הוא שלח אותי לביילינסון. שם אישפזו אותי ועשו לי בדיקת אור לטרא סאונד. הטכנאי כתב: "שאריות בכמות לא משמעותית". "המילה הזאת, 'כמות לא משמעותית' הכניסה את הרופאים לבלבול, שרעד היום לא יצאתי ממנו. ליד הי

שבוע אחרי ההפלה נאלצתי לעבוד גרידה נוספת!

מיטה שלי התחיל להתפתח ביני והם ויכוח: "אם כמות לא משמרת" מצדיק גרידה נוספת או לא. אם החליטו שלא, כששמעתי שיכול להיות שיעשו גרידה נוספת נבהלתי נורא. גם ככה כל העניין היה חוויה קשה. לכן שמחתי כי שאמרו לי ששם הזמן השאריות תיפלטנה מעצמן.

חזרתי הביתה. אחרי יומיים שוב התחילו דימומים. כשחזרתי לרמת מרפא התחיל לצעוק עלי למה הם לא עשו לי גרידה בביילינסון. עניתי שאני לא יודעת ואני לא רוצה. "תחזרי אליהם". הוא אמר. "תחזרי אליהם". הוא היה גם רוח במידה שלא תירא. אמן. הרגשתי אבודה ונואשת. זה שהרופאים בביילינסון התווכחו זה לא ידעו מה לעשות. הכניסו גם אותי לבלבול. התחלתי לרוץ מרופא פרטי לרופא פרטי, לכל אחד היתה אבחנה ודיעה אחרת.

מאז, חמישה חודשים אחרי, יש לי דלקות חוזרות וכאבים חזקים שמקשים עלי ללכת. במשך התקופה הזו הפכתי מומחית לכל סוגי גי האנטיביוטיקה שקיימים. קיבלתי את כולם, שום דבר לא עזר. עבדתי לסירוגין. יומיים עבדתי, יומיים שכבתי במיטה. כך זה נמשך עד היום. יום אחד חזרתי על דעת עצמי לביילינסון ודרשתי בידיקת אולטרה סאונד. הם אמרו שצריך פתק מהרופא המטפל, ובלי פתק אי אפשר לעשות כלום. חזרתי לרופא והוא נתן לי כדורים. הרגשתי שאני יוצאת מדעתי.

כשהייתי בביילינסון, אמרה לי האחות: "עוד אחת מרמת מרפא זה לא יאמנך מה שקורה שם. צריך לסגור את המקום הזה!" התברר לי שאין שבוע שבו לא חוזרות נשים מרמת מרפא לגרידה חוזרת בגלל "שאריות". מה שאני רוצה עכשיו, זה שכל הכאבים האלה ייפסקו כבר. מי אז המיקרה אני לא מתפקדת כמו קודם. אני עושה כל דבר באיטיות. שלא לדבר על כך שמצבי הכלכלי הידרדר, כי עבודתי כאשת-מכירות דורשת הליכה מרובה, ואני מרוויחה אחוזים מהמכירות. אני מרגישה שהדוקטור בעשר שנים, אני מספרת את סיפורי כדי ש-

בלשון הרופאים, פירצה זו מאפי שרת לכל מיני שרלטנים, חובבים או אנשים לא מיקצועיים לבצע בי גופנו ככל העולה על רוחם. אנו שפני נסיונות.

בארץ אין הגנה!

ר ארצות-הברית אפשר להגיש על מיקרה כזה תביעה כספית נגד הרופא. בשל "פרקטיקה גרועה". איוו הגנה יש בארץ?

קשה להגנה. איוו הגנה יש בארץ? קשה להגנה. איוו הגנה יש בארץ?

הם עשו לי גרידה ושכחו להוציא את הטבעת!

על הטבעת נגד רמת מרפא הגייה בה יעל שחורי, העובדת הסוציאלית הממינת את המועדות הנשיות לזכות לזכות לאישור הפסקת הריון.

"אנחנו כבר לא שולחים לרמת מרפא. כבר חודשיים שאנחנו עובדים עם בית-החולים אסותא. בי עיקבות כל התלונות שהיו לנו על רמת מרפא. מה גם שהרבה מאוד דברים לא מגיעים לידיעתנו. הי אמת היא שתמיד יש מיקרים של גרידות חוזרות ושל שאריות. בי אופן כללי ידוע על סיבוכים בהי פלות בשיעור של 30%. ברוב הי מיקרים, אם השאריות האלה קטנות הן בדרך-כלל נפלטות. אם הן נדבקות לקיר הרחם הן גורמות לי כאבים ולדלקות ואז צריכים טיפול נוסף — גרידת ביקורת."

לשאלה כיצד היא, כעובדת סוציאלית, שלחה נשים לעשות הפלות ברמת מרפא, אחרי שכבר יודעת שיש מיקרים רבים של נשים החוזרות לגרידה נוספת משם, עניתי: "וכי לאן אשלח את יודעת כמה עומס יש? כמה נשים עוברות הפלות? אין מספיק מקום. זה גובל באינפלציה ממש."

ד"ר קאהאן, סגן מנהל בית-החולים בביילינסון, ויושב-ראש הוועדה לאישור הפסקות הריון, הגיב: "אנחנו לא שולחים עוד לרמת מרפא."

אל בית החולים הישראלי שערבו את אישור הוועדה להפסקת הריון. מדי יום בוצעו שם הפלות לא נטו' לשתף פעולה, וסירבו לי הצטלם או להגיב רשמית. כל מה שהסכימו לומר היה שלא לפירסום. אותה אחות בביילינסון, שאמרה בי שעתו צריך לסגור את רמת מרפא, סירבה לענות לשאלות.

העולם הזה אינו נטפל לרמת מרפא דווקא. באמצעות התופעה הזו, ברצוננו להאיר בעיות קיימות. למקד את השמות הלב על קשר השתיקה של הרופאים. מהו הגבול? מתי טיפול כושל נחשב לתאונה ומתי לא? דווקא כאן קיים טישטוש תחומים. מכיוון שהרופאה היא מדע, לא מדויק, לא

הגיעו אלי תלונות רבות על יחס מחפיר ולא-אנושי, תלונות שיש שם הרגשה של בית-חרושת. אבל לא הגיעו תלונות על טיפול רשלני. "היום נשים מקבלות מהוועדה הפנייה למחוק, ומשם הן נשלחות לביצוע ההפלה. בבית-החולים מבצעים מיקרים בעייתיים או מסוכנים בלבד." ברמת מרפא התגובות היו קשות. הד"ר סגן-מנהל בית-החולים לים רמת המרפא התפרץ: "אני לא רוצה לענות לך! אם יש לך תלונות תפני למשרד-הבריאות! מי

את בכלל? יש לך תעודת-עיתונאי או ולמרכזנית: תשיגי לי את הי מישטרה! תראי לי תעודה. (מעייני בתעודה). כן, זהו, את עיתונאית רכלנית, שבאה לחררה, לא מצאת דרך אחרת להרוויח כסף? אני יודעת שזאת הפרנסה שלך ואת הייבת לחזור עם סיפור, תכתבי, תכתבי, עיתונאים. אני מכיר אתכם. רודף פי סנסציות. לא רוצה לענות לך. חסתלקי מכאן!" הד"ר צ'רטוקובר, מנהל בית-החולים ובעליו, הגיב: "אני לא גינקולוג, אני כירורג."

הם עשו לי גרידה

ושכחו להוציא את הטבעת!

אני לא כלייך מוסמך בנושא. אבל בכל מקום זה אותו דבר. זה ניי תוח שלא תחת ביקורת של עיי ניים. תמיד קיימת אפשרות קטנה שמסיבות שונות, אנטומיות-פנימיות וסביבות טכניות, שחלקים קטנים נשארים.

"זהו בית-החולים פרטי ואני מקיבל כחן את טובי הרופאים. בי דרך-כלל אנשים עם נסיון רב. יש תלונות של נשים על המי קום? כמו שאמרתי תמיד, יש אי חזו שנוקק לגרידה נוספת, ומיכ תביהתלונה שאת מראה לי הוא בטח מאחת הנשים האלה. נכון, שהיו תלונות על רופא מסויים. כשהן חזרו ונשגו, התי לפנו אותן, ועכשיו הכל בסדר גי מור. למה את רוצה לעשות כתבה על מה שכבר מת? אני לא מבין מה תשיגי מזה."

משהתקשרנו לברר את שם הי רופא שהחלף ולאן עבר, כדי לי הזוהיר מפניו קורבנות פוטנציאליים נוספים, לא זכינו בתשובה. ממכתבה של ריבקה הסטודני טית אל מרכז קופת-החולים, עולה דבר מדהים. שם הרופא שעליו היא מתלוננת הוא הד"ר זוסמנוביץ על מעלליו כרופא פרטי נכתב בי כתבה הראשונה בנושא (העולם הזה 2304). צירוף מיקרים אליהם האם הוא גם הרופא שפוסר בעקבות מכתב התהווה שלה?

בשיטת הסרט הנע. זה היה מקור הכנסה מצויין. בעיקבות התלונות המרובות של חולות ושל רופאים על גרידות כושלות ועל חוסר מיקצועיות רפואית, הפסיקו לשלוח לשם נשים, והמחלקה נסגרה.

בעת כתיבת הכתבה עדיין נעשו גרידות ברמת מרפא. אולם מיספר הלקות ירד, כי מבית-החולים בביילינסון הפסיקו להפנות אליהם נשים. השבוע נתברר שמתחלה זו נסגרה. לדברי הד"ר צ'רטוקובר, הם החליטו "לשנות פרופיל". יתכן שהנידון הבלתי-פוסק ר תלונות החולות הם שהביאו לסי גירת המחלקה. שהיוותה מקור רווח לא אכזב לבית-החולים. נראה ש לחץ של מכתבי תלונה וקובלינות עושה את שלו. המיקרה של רמת מרפא הוא הוכחה לכך. שוש מיימון